

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9Csp/91/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119207189
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8119207189.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobcu: žalobcu: O. M., S.. XX.XX.XXXX, M. X. V. XXX/XX, XXX XX W. Š., právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom Sov. hrđinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35792752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 810 11 Bratislava, P.O.BOX 41, o primerané finančné zadosťučinenie, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1 276,98 €, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu 1. inštancie o výške týchto trov.

odôvodnenie:

1. Návrhom došlým súdu dňa 12.04.2019 sa žalobca domáhal na žalovanom zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 951,44 €. Návrhom došlým súdu dňa 12.04.2019 (pôvodne 16Csp/92/2019) sa žalobca domáhal na žalovanom zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 325,54 €.

1.1. Žalobca v návrhu na začatie konania uviedol: V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 19C/198/2016 o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, som bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná, vo všetkých uplatňovaných nárokoch, rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 19C/198/2016, z 27.11.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/32/2018, z 8.11.2018 (základné konanie). Rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 19C/198/2016, z 27.11.2017 nadobudol právoplatnosť vo výrokoch I. a II. dňa 13.2.2018 a vo výroku III. dňa 6.12.2018. Rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/32/2018, z 8.11.2018 nadobudol právoplatnosť 6.12.2018. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: „ Predmetom konania sú nároky vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy, preto je potrebné na uvedenú právnu vec aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy (ZoSÚ), ako aj ustanovenia §§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (OZ) poskytujúce ochranu spotrebiteľovi pri uzavretí spotrebiteľských zmlúv, pričom súd poukazuje na to, že podľa Občianskeho zákonníka súd posudzuje všetky nároky vyplývajúce z uzavretej zmluvy. V prejednávanej veci súd považuje za neprijateľné podmienky uvedené v zmluve pod bodom 8 nazvanom Dohoda o poskytovaní služby uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka v odsekoch 8.1. a 8.4. Súď tieto považuje za neprijateľné nie v samotnom predmete tohto dojednania a jeho cene, ale v okolnostiach aplikácie tohto ustanovenia. Je zrejmé, že táto zmluvná podmienka platí aj v prípade, ak počas zmluvného vzťahu nedôjde zo strany dlžníka k požiadavke o vykonanie odkladu maximálne 3 akýchkoľvek splátok úveru. To znamená,

že v konečnom dôsledku môže nastať situácia, že dlžník poskytne plnenie bez toho, aby obdržal za to protiplnenie. Súd považuje za samozrejmé, že v spoločnosti založenej na trhovej ekonomike je vyžadovanie plnenia bez reálneho poskytnutia protiplnenia minimálne rozporné s dobrými mravmi, pretože svojím spôsobom ide o poskytnutie daru zo strany dlžníka - spotrebiteľa, s ktorým tento nepočíta a nebuť úverovej zmluvy, takáto vec by ho určite ani nenapadla. Súd teda uzatvára, že zmluvná podmienka, ktorá môže reálne viesť (paradoxne u riadne platiaceho dlžníka - spotrebiteľa) k tomu, že spotrebiteľ poskytne dodávateľovi plnenie bez reálneho protiplnenia spôsobuje značnú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá nie je vyrovnaná žiadnym benefitom pre spotrebiteľa. Podľa ustálenej praxe súdov / napr. nález Ústavného súdu ČR zo 7.mája 2009, sp.zn. I. ÚS 523/2007, uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011 č.k. IV.ÚS 55/2011-19, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26.apríla 2012, sp.zn. 5Cdo 26/2011/ dobrými mravmi sú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku. Je pravidlom, že súlad obsahu právneho úkonu s dobrými mravmi musí byť posudzovaný vždy, bez ohľadu na to, či bol prípadne výsledkom slobodného dojednaní medzi účastníkmi zmluvy., pričom v spotrebiteľskej zmluve vždy je spotrebiteľ považovaný za slabšiu stranu. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Súd preto považuje aj samotný úver za jednoznačne úžerný a v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný je povinný z takéhoto úveru jej vydať bezdôvodné obohatenie, ktoré spočíva v rozdieli medzi sumou žalobkyňou od žalovaného prijatou a sumou žalovanou uhradenou, ktorej výška nie sporná.“ Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Ako spotrebiteľka si uplatňujem primerané finančné zadosťučinenie za porušenie mojich spotrebiteľských práv, ktoré som bola nútená brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže som spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy. Primerané finančné zadosťučinenie si uplatňujem vo výške 951,44 eura, čo predstavuje sumu, o ktorú sa chcel žalovaný na môj úkor bezdôvodne obohatiť.

1.2. V návrhu na začatie konania sp. zn. 16Csp/92/2019 žalobca uviedol: „V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 19C/224/2016 o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, som bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná, vo všetkých uplatňovaných nárokoch, rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 19C/224/2016, z 8.2.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 18Co/78/2018, zo 17.10.2018 (základné konanie). Rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 19C/224/2016, z 8.2.2018 nadobudol právoplatnosť vo výrokoch I. a II. dňa 27.4.2018 a vo výroku III. dňa 21.11.2018. Rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 18Co/78/2018, zo 17.10.2018 nadobudol právoplatnosť 21.11.2018.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

„12. Predmetom konania sú nároky vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy, preto je potrebné na uvedenú právnu vec aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy (ZoSÚ), ako aj ustanovenia §§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (OZ) poskytujúce ochranu spotrebiteľovi pri uzavretí spotrebiteľských zmlúv, pričom súd poukazuje na to, že podľa Občianskeho zákonníka súd posudzuje všetky nároky vyplývajúce z uzavretej zmluvy.

14. Zmluva neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f) a k) ZoSÚ.

18. Podľa ustálenej praxe súdov / napr. nález Ústavného súdu ČR zo 7.mája 2009, sp.zn. I. ÚS 523/2007, uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011 č.k. IV.ÚS 55/2011-19, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26.apríla 2012, sp.zn. 5Cdo 26/2011/ dobrými mravmi sú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku. Je pravidlom, že súlad obsahu právneho úkonu s dobrými mravmi musí byť posudzovaný vždy, bez ohľadu na to, či bol prípadne výsledkom slobodného dojednaní medzi účastníkmi zmluvy., pričom v spotrebiteľskej zmluve vždy je spotrebiteľ považovaný za slabšiu stranu. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.

Súd preto považuje aj samotný úver za jednoznačne úžerný a v rozpore s dobrými mravmi.

24. V prejednávanej veci súd považuje za neprijateľné podmienky uvedené v zmluve pod bodom 8 nazvanom Dohoda o poskytnutí služby uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka v odsekoch 8.1. a 8.4.

25. Súd tieto považuje za neprijateľné nie v samotnom predmete tohto dojednania a jeho cene, ale v okolnostiach aplikácie tohto ustanovenia. Je zrejmé, že táto zmluvná podmienka platí aj v prípade, ak počas zmluvného vzťahu nedôjde zo strany dlžníka k požiadavke o vykonanie odkladu maximálne 3 akýchkoľvek splátok úveru. To znamená, že v konečnom dôsledku môže nastať situácia, že dlžník poskytne plnenie bez toho, aby obdržal za to protiplnenie. Súd považuje za samozrejmé, že v spoločnosti založenej na trhovej ekonomike je vyžadovanie plnenia bez reálneho poskytnutia protiplnenia minimálne rozporné s dobrými mravmi, pretože svojím spôsobom ide o poskytnutie daru zo strany dlžníka - spotrebiteľa, s ktorým tento nepočíta a byť úverovej zmluvy, takáto vec by ho určite ani nenapadla.

28. Keďže v danom prípade je potrebné považovať úver nielen za bezúročný a bezpoplatkový ale aj za úžerný uzavretý v rozpore s dobrými mravmi a vyššie uvedené zmluvné podmienky za neplatné, patria žalobcovi nároky vyplývajúce z ustanovenia § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení.

29. Keďže žalobkyňa prijala od žalovaného sumu 334,10 eura a zaplatila sumu 359,64 eur, pričom výška tejto sumy nie je sporná., vzniklo žalovanému bezdôvodné obohatenie vo výške 25,54 eura a súd jej túto sumu priznal aj vrátane úrokov z omeškania v zmysle § 517ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na vládne nariadenie č. 87/1995 Zb.“

Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa:

„Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“

Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.“

Ako spotrebiteľka si uplatňujem primerané finančné zadostučinenie za porušenie mojich spotrebiteľských práv, ktoré som bola nútená brániť v základnom konaní.

Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu.

Keďže som spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy.

V základnom konaní som si úspešne uplatnila spolu 3 nároky, a to nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a 2 nároky na určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok.

Primerané finančné zadostučinenie si uplatňujem vo výške 325,54 eura, čo pozostáva zo sumy 25,54 eura, za úspešne uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a zo sumy 300,-- eur, za úspešne uplatnené nároky na určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, aj keď som si vedomá toho, že výška primeraného finančného zadostučinenia bude určená podľa voľnej úvahy súdu.“

2. Žalovaný sa k návrhom na začatie konania vyjadril nasledujúco: „Žalovaný popiera splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., na ktoré sa odvoláva.

Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Uvedené ustanovenie znie nasledovne, cit.: „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“

Z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadostučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co/91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je

nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení.

Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie.

Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický, naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú.

Tvrdíme, že rozsah ochrany práv žalobcu vyplývajúci z označených súdnych rozhodnutí v dostatočnom rozsahu a miere by spĺňal aj účel vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a vzhľadom na tieto okolnosti nie je dôvod uplatňovať primerané zadosťučinenie.“

3. Súd vykonal dokazovanie obsahom listín tvoriacich súdny spis a zistil nasledujúce:

3.1. Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 19C/198/2016 - 43 zo dňa 27.11.2017 takto rozhodol (týka sa 16Csp/92/2019):

I. U r č u j e , že zmluvná podmienka v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z XX.X.XXXX, uvedená v článku 8, bod 8.1. v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúci v možnosti odkladu, maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy, uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 55,90 eura a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 29,04 eura v prípade, ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. U r č u j e , že zmluvná podmienka v Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX C. XX.X.XXXX, uvedená v článku 8, bod 8.4., v znení: „Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti úveru, je splatná dňom uzavretia tejto Dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. a) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru Dlžníkovi podľa článku 2.3 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu Dlžníkovi. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. b) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet Dlžníka uvedený v čl. 2 Žiadosti/Zmluvy“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Žalovaný j e p o v i n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 25,54 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 5.8.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

3.2. Na základe odvolania KS v Prešove rozsudkom č.k. 18Co/78/2018 zo dňa 17.10.2018 takto rozhodol:

Potvrzuje rozsudok.

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

3.3. Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 19C/198/2016 - 43 zo dňa 27.11.2017 takto rozhodol (týka sa 9Csp/91/2019):

I. U r č u j e , že zmluvná podmienka v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX C. X.X.XXXX, uvedená v článku 8, bod 8.1. v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúci v možnosti odkladu, maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy, uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok

Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 55,90 eura a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 29,04 eura v prípade, ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. U r č u j e , že zmluvná podmienka v Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX C. X.X.XXXX, uvedená v článku 8, bod 8.4., v znení: „Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti úveru, je splatná dňom uzavretia tejto Dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. a) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru Dlžníkovi podľa článku 2.3 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu Dlžníkovi. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. b) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet Dlžníka uvedený v čl. 2 Žiadosti/Zmluvy“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Žalovaný j e p o v i n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 951,44 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 9.8.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

3.4. Na základe odvolania KS v Prešove rozsudkom č.k. 19Co/32/2018 zo dňa 08.11.2018 takto rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku III., ktorým bol žalovaný zaviazaný vydať žalobkyni bezdôvodného obohatenia vo výške 951,44Eur.

II. Vo zvyšnej napadnutej časti, t.j. vo výroku III., ktorým bol žalovaný zaviazaný na zaplatenie 8% ročného úroku z omeškania zo sumy 951,44eur od 09.08.2016 do zaplatenia m e n í rozsudok tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 5% ročný úrok z omeškania zo sumy 951,44eur od 10.08.2016 do zaplatenia, zamietá žalobu v časti zaplatenia úroku z omeškania prevyšujúceho 5% ročne zo sumy 951,44eur od 10.08.2016 do zaplatenia, zastavuje konanie v časti zaplatenia 8% ročného úroku z omeškania zo sumy 951,44eur za deň 09.08.2016.

III. Žalobkyni p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

4. Vyššie zistený skutkový stav súd právne posudzoval nasledujúco:

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do 09.06.2013 - Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom od 10.6.2013 - Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

4.1. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé čo i len privodiť ujmu spotrebiteľovi.

4.2. V prejednávanej príhode možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré spôsobilo priamu finančnú ujmu spotrebiteľovi vo výške 951,44 € + 25,44

€. Na odstránenie tohto nepriaznivého stavu musel žalobca absolvovať súdne konanie, v ktorom sa domohol úspešne práva na vrátenie týchto finančných prostriedkov.

4.3. Pri výklade § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. treba akcentovať, že súčasné znenie § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. a zakladá nárok na finančné zadosťučinenie už pri úspešnom uplatnení porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi bez toho, žeby sa vyžadovala, čo len potenciálna ujma. Ani analogicky nemožno aplikovať § 13 ods.2 Občianskeho zákonníka (Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.), keďže zákon č. 250/2007 Z.z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva je potrebná určitá intenzita. Týmto je daná aj odpoveď na argumentáciu žalovaného, ktorej podstata spočíva v tvrdení, že právo na primerané finančné zadosťučinenie dané až „vtedy, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak“. Podľa názoru súdu dotknuté zákonné ustanovenie žiadnu takúto podmienku nestanovuje a naopak dovŕšuje sa ním ochrana spotrebiteľa v dodávateľom spôsobenom závadnom spotrebiteľskom vzťahu

4.4. Súd má za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

4.5. Procesný súd v prejednávanej veci s prihliadnutím na vyššie uvedené dospieva k záveru, že výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods.5 ZOS môže v zásade zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Ak má mať primerané finančné zadosťučinenie dostatočne satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a zároveň výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa možno prijať argumentáciu, že primerané finančné zadosťučinenie sa môže rovnať majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu napr. až do vydania bezdôvodného obohatenia dodávateľom, bola aj spôsobená.

4.6. Pokiaľ ide o znenie relevantného § 3 ods.5 ZOS - „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ má súd za to, že nie je viazaný doslovným znením zákona a výklad podaný žalovaným nie je správny. Doslovné znenie síce jazykovým výkladom zvädza k tomu, že porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi sa musí udiať kumulatívne z dôvodu použitia zlučovacej spojky „a“ ale iba jazykový výklad však k správneému výkladu právnej normy nestačí. Ústavný súd ČR a NSS ČR v jazykovému výkladu právnej normy uviedli - Naprosto neudržiteľným momentem používání práva je jeho aplikace, vycházející pouze z jeho jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity (Pl. ÚS 33/97). Soud [...] není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jenž mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci (Pl. ÚS 21/96). Doslovný (gramatický) výklad není jedinou metodou interpretace právní normy; není ani metodou nejspolehlivější ((1133/2007 Sb. NSS). Otrocké následování doslovného znění zákona [...] nemá v moderním právním státě opodstatnění (1940/2009 Sb. NSS). Za podstatný súd považuje výklad teleologický. Podľa učebnice Teorie práva autorů J. Boguszak, J. Čapek, A. Gerloch - usiluje soud při teleologickém výkladu o postižení smyslu, resp. cíle právní normy v souvislosti s nejvšeobecnějšími podmínkami ... v nichž se má norma realizovat. Jde tedy o hledání účelu zákonného ustanovení, a to v kontextu společenských podmínek v okamžiku provádění interpretace. Procesný súd má teda za to, že cieľom zákonodarcu nebolo obmedziť počet prípadov, pri ktorých sa spotrebiteľ môže domáhať primeraného finančného zadosťučinenia, práve naopak a preto je v citovanej právnej norme spojku „a“ potrebné vykladať vo význame „alebo“.

5. Žalovaný vo vzťahu k žalobcovi porušil minimálne nasledujúce zákonné povinnosti. Podľa § 4 ods.2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa - Predávajúci nesmie

- a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,
- c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

5.1. Pri výške finančného zadosťučinenia vo veci 9Csp/91/2019 tak súd prihliadal na výšku bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti 2 zmluvných podmienok a pri výške finančného zadosťučinenia v sume 325,54 € vo veci sp. zn. 16Csp/92/2019 na výšku bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti 2 zmluvných podmienok, pričom súd vypozeroval, že za určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 150 €, čo považuje za primerané.

6. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods.1 C.s.p. - O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

6.1. Žalobca v konaní plne úspešný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.